

www.jollibread.com

© 2006, Enric Lluch

© 2006, Negro Graphics, C. B.

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-77-5

Depòsit legal: M-1230-2017

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Primera edició: març de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Quatre soques fan un pont

Enric Lluch

Il·lustracions de Negro Graphics

jollibre

L'home del barret ple de plomes

Aquesta història va començar en un poblat 7
menut, engolit i quasi esborrat del mapa,
enmig d'una selva gran, espessa i a cara-
mull d'animals perillosos. Al poblat hi havia
unes quantes cabanes que tenien les parets
de fang i els sostres de branques i de canyes
seques.

Aquesta història arranca un dia qualse-
vol de fa dues cabassades de temps. Un dia
en què la gent del poblat, al voltant d'una
foguera quasi apagada, acabava de celebrar
una cerimònia presidida per un fetiller...

* * *

8 El fetiller —també li deien el bruixot— rematà el cerimonial fent quatre salts, remenant les dues carabasses seques que duia entre mans i trepitjant amb ganes la cendra de la foguera. A continuació, des de dalt d'una pedra màgica i més estirat que un garrot, assenyala amb el dit la direcció que havia de seguir un dels guerrers, anomenat Ur.

—Per què m'ha d'enviar sempre als llocs desconeguts i, potser, perillosos? —murmurà entre dents el guerrer.

Però era una pregunta sense resposta, perquè les ordres del fetiller no s'havien de discutir.

Així doncs, el guerrer Ur engolí el coll entre els muscles, es posà les sandàlies més noves que tenia i s'acomiadà de la família.

—Ves amb molt de compte, marit, i no sigues atrotinat. I si veus un animal ferot-

ge, gira cua i amaga't ben amagat —li digué l'esposa mentre notava que li relliscaven sis llàgrimes galtes avall.

—No et preocupes, dona, que aniré amb molt de compte —va contestar el guerrer.

—No tardes a tornar, pare —demanà el seu fill enmig d'un sanglot.

—No et preocupes, fill.

—I porta'm alguna coseta.

—D'acord.

Una estona després, Ur començà a caminar sense girar-se ni una sola vegada. Si ho haguera fet, hauria vist la gent del poblat amb cara de preocupació. No debades, cap altra persona no havia emprés un camí en la direcció que havia marcat el fetiller.

Durant dos dies, Ur s'alimentà de les fruites madures que coneixia i dormí als llocs en què suposava que cap animal ferotge no el descobriria.

Al tercer dia arribà a un riu. Tot i no ser ample, portava tanta aigua que el guerrer cregué que allí s'acabava el món, perquè cap home, per alt, fort i arriscat que fora, no podia haver-lo travessat.

10 Satisfet d'haver complit l'ordre del feller sense impediments, s'assegué a terra, es llevà les sandàlies, clavà els peus dins de l'aigua i es disposà a empassar-se una poma madura abans de començar el camí de tornada. Al segon mos sentí una veu:

—Què fas amb els peus dins de l'aigua, insensat?

S'alçà d'un bot, mirà d'un costat i de l'altre i no veié ni una ànima.

—No saps que hi ha cocodrils, tros de tòtil? —preguntà la veu.

I va ser aleshores quan descobrí, a l'altre costat del riu, un home que duia un barret

ple de plomes i es menjava a mos redó una fruita desconeguda.

Després de la sorpresa inicial, Ur preguntà:

—Com has travessat el riu?

—No l'he travessat —contestà l'home del barret—. No veus que hi ha massa aigua? Jo visc en aquest costat del riu, favaloï.

11

A Ur li vingueren un grapat de preguntes al cervell, així que les va deixar caure una darrere l'altra:

—A quin poblat vius? Com et diuen? Què menges amb tanta gana? Com saps que el riu té cocodrils? Per què portes un barret ple de plomes al cap? Ets un enemic?

—Ei, ei! A mi no em faces tantes preguntes alhora! —bramà l'home.

Ur se sentí ofés pel to de la resposta. Per això, feu morros i agafà una pedra ben grossa amb la intenció de refilar-la de part a

part. Quasi alhora, l'home del barret n'agafà una altra, de pedra, i la sostingué, també, amb actitud amenaçadora.

Al cap d'una estona, Ur deixà caure en terra el cudol i, després de pensar-s'ho ben pensat, feu una pregunta només:

12 —Com et diuen?

—Soc el guerrer Motú i he vingut ací perquè el bruixot del meu poblat així m'ho ha manat. Em disposava a tornar-hi quan t'he vist amb els peus dins de l'aigua.

Aleshores, aquell home també va fer una pregunta:

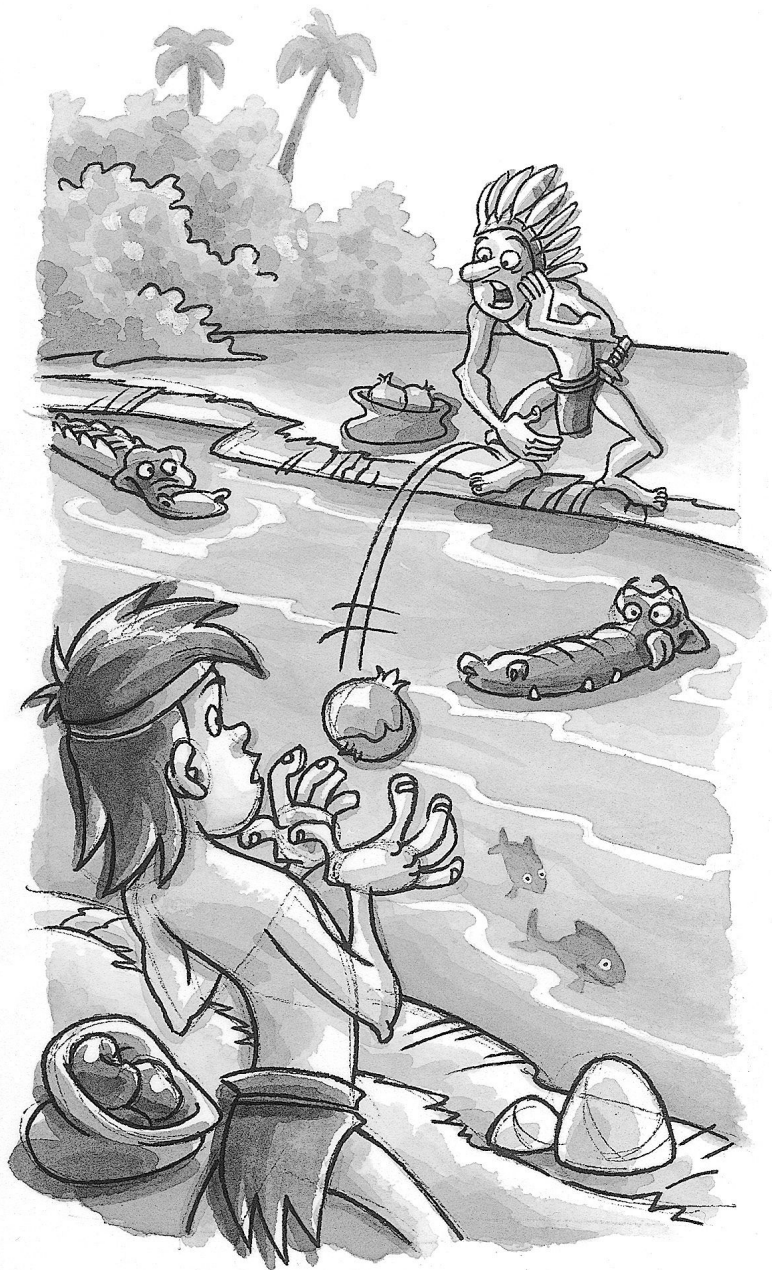
—Tu què t'estaves menjant?

I el guerrer Ur li contestà dient que es menjava una poma. I afegí:

—En vols una?

—Sí.

Ur agafà una de les pomes i la llançà de braç a l'altre costat del riu. A continuació,

l'home de les plomes agafà una de les fruites que es menjava i la refilà amb tota la força en direcció on era Ur.

—Ei, com et diguen! —va cridar el del barret—. La fruita que t'he tirat es diu magrana. I l'has de pelar abans de menjar-te-la.

14   Amb la magrana a les mans com si fora un tresor, Ur li va dir el seu nom i, a més, li va explicar que ell també havia arribat al riu perquè així li ho havia ordenat el seu fetiller.

Una estona després, els dos homes s'acomiadaren de la millor manera que sabien. Tot seguit marxaren, cadascun en direcció al seu poblat.

Ah, sí! Camí de tornada, Ur es trobà una pedreta de tres colors i decidí portar-la de record al seu fill.

Un parell de soques

—Ja torna Ur! —escrifassà un guerrer 15
primet que actuava de guaita.

El fetiller, la família i la resta de la gent el reberen a la mateixa entrada del poblat.

L'esposa i el fill es llançaren com un coet als seus braços; però el fetiller, amb les celles arrufades i la cara seriosa, es va posar les mans al maluc i preguntà sense fer cap salutació ni cosa per l'estil:

—Per què has tornat tan prompte? Ur s'espolsà les sandàlies i es passà les mans pels cabells abans de contestar:

—Perquè he arribat a un riu que no es pot creuar.

El bruixot observà la magrana i preguntà:

—Què és això que portes a les mans i on t'ho has trobat?

16 —Es diu magrana i me l'ha llançada un home que era a l'altre costat del riu. Era un guerrer i duia al cap un barret ple de plomes.

El fetiller sacsejà les carabasses seques, remugà sis paraules que ningú no entengué, mirà de reüll la resta del personal i advertí:

—Poseu atenció. Potser és una fruita verinosa.

Ur pelà la magrana amb tota la parsimònia, en desfeu alguns granets i els mastegà a poc a poc. Després se'ls empassà mentre mirava les cucales i notava la dolçor de la fruita. Una estona després lliurà la magrana al bruixot. Aquest en va tastar uns quants granets i declarà tot solemne:

—No és verinosa.

A continuació ordenà que els guerrers feren sonar els tabals i encengueren les fogueres, dues cerimònies que significaven que es convocava una reunió general.

—Com que aquesta fruita no té verí —anuncià el fetiller des de dalt de la pedra màgica i mirant a dreta i esquerra—, Ur anirà de seguida a portar-ne per a tots.

17

El guerrer volgué contestar alguna cosa, per exemple, que tenia el fetge agre amb tant de viatge, que potser la primera vegada havia tingut sort, que seria bo que qualsevol altre guerrer anara també de tant en tant a descobrir nous camins... I si ara tenia mala sort i ensopegava amb algun animal ferotge? I si l'atacaven uns enemics desconeguts? I si els esperits de la selva es posaven de mala veta en veure que trepitjava per segona vegada les plantes dels camins?

Però, com ja s'ha explicat abans, les ordres del fetiller o bruixot no es podien discutir. Així és que Ur es tornà a posar les sandàlies noves i s'acomiadà de la família.

—Marit: ves a poc a poc i obri els ulls ben oberts.

18 —Que sí, dona, que sí.

—Pare: porta'm alguna coseta quan tornes.

—Que sí, home, que sí.

Aquesta vegada, el guerrer agafà un sac de cànem i, tot seguit, marxà una altra vegada en direcció al riu.

En arribar-hi, observà que Motú també hi havia tornat amb un altre sac penjat a coll.

—El meu fetiller m'ha manat que porte magranes per a tota la gent del poblat... —començà explicant Ur.

—Doncs el meu m'ha ordenat que porte pomes —aclarí Motú.

Durant una llarga estona els dos guerrers restaren quiets al costat del riu. De sobte, Ur advertí que, a unes quantes passes, hi havia una soca d'arbre ben llarga. Després de barriolar bona cosa, l'agafà amb tota la força, la plantà i la deixà caure d'un costat a l'altre del corrent d'aigua. La mateixa cosa, poc més poc menys, va fer el guerrer Motú. De manera que, en un instantet, dues soques, l'una al costat de l'altra, permetien creuar el riu.

19

—Jo passaré el primer —va dir Ur.

—Ves amb compte, no siga cosa que rellesques i caigues de cap dins de l'aigua. Recorda-te'n, dels cocodrils.

Ur travessà el riu molt a poc a poc, un peu darrere l'altre, amb tota la precaució. De seguida s'adonà que, no lluny de la vora, hi creixien uns arbres que feien magranes per a parar un ramat d'elefants a tota marxa. Així és que es disposà a collir-ne i a omplir-ne el sac.

Mentrestant, el guerrer Motú va travessar a l'altre costat i va omplir el seu sac amb les pomes més madures.

Després apartaren les soques, s'acomiadaren amb tota l'educació de què podien ser capaços dos guerrers de l'època i cadascun
20 tornà al seu poblat amb els sacs a reglotar de fruites madures.